

ДЪЖДЪ

Мълчимъ като на тайната вечеря.
Стрелката бѣга, времето изтича.
Какво ми каза? Устнитѣ треперѣха,
едва чухъ: — Колко много те обичамъ . . .

Събудихъ се, като че вѣкъ съмъ спала,
а помежду ни мили се простираха.
Кому бѣ нужна нашата раздѣла?
Не знаехъ нищо, нищо не разбирахъ.

Седя сега и всичко си припомнямъ.
Навѣнъ вали. Подъ есенния ромонъ
се чувствувамъ самотна и бездомна,
загубена въвъ този градъ огроменъ.

Това, което бѣ, не ще се върне.
Сърдцето ми самичко се осжди.
Но какъ безумно бихъ те днесъ прегърнала,
да можехъ пакъ при тебе тамъ да бжда . . .